

СТИВЪН КИНГ

ДЕНЯТ НА ДИПЛОМИРАНЕТО

Превод от английски: Весела Прошкова, Адриан Лазаровски, Стефан
Георгиев, 2009

chitanka.info

Джанис така и не можа да реши как да нарича дома на Бъди, който е твърде голям за къща и твърде малък за замък, а от названието на табелката в началото на алеята — „Харбърлайтс“ — ѝ призлява. Звучи като някой ресторант от Ню Лондон, където няма специалитет без риба. Ето защо обикновено казва „у вас“. Например „Да отидем у вас да поиграем тенис“ или „Какво ще кажеш да идем у вас и да поплуваме“.

„Почти същото е и с името на Бъди“ — мисли си тя, докато го гледа как прекосява моравата, вървейки към басейна. Никак не ѝ се иска да нарича гаджето си Бъди, но когато името му е Брус, май няма особено голям избор.

Има проблем и с изразяването на чувствата си. Знае, че той иска да я чуе как му казва, че го обича, особено в деня на дипломирането му — това определено би го зарадвало повече от сребърния медальон, който му беше подарила, — ала просто не може да го направи. Не може да събере сили и да каже „Обичам те, Брус“. Единственото, което е в състояние да изрече (и то с цената на големи усилия) е „Ужасно съм привързана към теб, Бъди“.

— Не ѝ се сърдиш за онова, което каза, нали? — попита той, преди да отиде да си сложи банските. — Или пък заради това не искаш да влезеш?

— Естествено, че не ѝ се сърдя, само искам да потренирам още малко. И да се полюбувам на гледката.

А гледката наистина е невероятна. Джанис не може да ѝ се насити. Отгук се вижда целият Ню Йорк — небостъргачите изглеждат като сини играчки, а прозорците на най-високите етажи блестят под слънцето. Джанис си казва, че само от разстояние Ню Йорк изглежда красив и спокоен. Обожаваше тази илюзия.

— Защото баба си е такава — продължава той. — Вече я познаваш. Каквото ѝ е в ума, това ѝ е на езика.

— Знам — кимва Джанис. Всъщност харесва бабата на Бъди, която не полага никакви усилия да прикрие снобското си снизхождение. И то винаги се проявяваше по един или друг начин. Те бяха великият род Хоуп, заселили се в Кънектикът под съпровода на цял сонм небесни ангели, обсипващи ги с божията благодат... Докато тя е Джанис Гандолевски и ще получи дипломата си от гимназия

„Феърхейвън“ чак след две седмици, когато Бъди заедно с три свои приятелчета вече ще се катери по „Апалаческата пътека“^[1].

Тя се обръща към коша с топки — високо, стройно момиче, с дънкови шорти, блузка без ръкави и маратонки. Мускулите на краката ѝ ритмично се стягат и отпускат, докато се изправя на пръсти при всеки сервис. Изглежда добре и го знае, ала не си вири носа. Умна е и също го знае. Малко момичета успяват да свалят момчета от Академията и да имат с тях връзки, различни от типа „дай да се изпраскаме“, възникващи по време на Зимния карнавал или пролетните уикенди, — и тя го беше постигнала въпреки фамилията си, която я съпровожда навсякъде като консервена кутия, завързана за бронята на семейната кола. Беше отбелязала този социален хеттрик с Брус Хоуп, известен още като Бъди.

Ала щом излязоха от залата в сутерена, след като бяха играли видеоигри (повечето от останалите още бяха там, без да махнат четвъртитите университетски шапки) чуха думите на баба му, която се намираше в приемната заедно с другите възрастни — все пак това си беше *тяхното* тържество; децата щяха да се забавляват довечера: първо в „Боже мяу!“ на шосе №219 — заведение, което бе специално резервирано за случая от родителите на Джими Фредерик (бяха се погрижили и за безопасния превоз на младежите, за да няма шофиране в нетрезво състояние), и после на плажа под юнската луна.

— Тази беше Джанис не-мога-да-й-кажа-фамилията — бе заявила бабата на Бъди с характерния си висок монотонен глас, свидетелстващ за проблеми със слуха. — Хубавица е, нали? Градско момиче. Приятелката на Брус за момента. — Не я бе нарекла любовницата на Брус, но тонът ѝ бе достатъчно красноречив.

Джанис свива рамене и забива още няколко сервиса, ракетата ѝ описва елегантни движения във въздуха. Топките профучават една след друга над мрежата и тупват в специалния контейнер в другия край на игрището.

Учеха се един от друг, както според нея беше редно. Нали затова са връзките. А и Бъди, в интерес на истината, възприемаше бързо. От самото начало се отнасяше с голямо уважение към нея (може би дори прекалено голямо). Наложил ѝ се да го отучи, понеже я бе издигнал на пиедестал и буквално я боготвореше. Не беше и толкова лош

любовник, като се има предвид, че никой не учи хлапетата как да доставят на телата си удоволствието, към което се стремят.

— Направихме най-доброто, което можахме — казва тя и решава да поплува с останалите. Нека той се поперчи с нея за последен път. Бъди си мисли, че ще имат на разположение цялото лято, преди той да замине за Принстън, а тя — за щатския университет, обаче Джанис е на друго мнение. Според нея целта на предстоящото изкачване на „Апалаческата пътека“ е да ги раздели възможно най-безболезнено и окончателно. И в тази идея тя съзира не само пръста на усмихнатия червендалест баща и понякога очарователната снизходителност на бабата („Градско момиче. Приятелката на Брус за момента“), но и лъчезарната практичност на майката, чийто най-голям страх, сякаш изписан на безупречното ѝ, непрорязано и от една бръчица чело, е, че с тенекиената кутия, завързана за името ѝ, ще забременее и ще впримчи сина ѝ в неравностоен брак.

— Нищо чудно да се окаже неподходящ и за мен — мърмори си тя, докато прибира коша с топките в бараката и спуска резето. Приятелката ѝ Марси непрекъснато я пита какво толкова намира в него.

— *Та това е Бъди, мила!* — гримасничи тя, бърчейки нос. — *Какво правите през уикенда? Ходите на градински увеселения? Или може би на поло?*

Наистина няколко пъти ходиха на поло, защото Том Хоуп още язди, макар че, както ѝ довери Бъди, това ще е последната му година в спорта, ако не престане да трупва килограми. Освен това се любеха, и то понякога доста разгорещено и страстно. Понякога той я разсмиваше. Само че напоследък се случваше все по-рядко — Джанис предполагаше, че възможностите му да я изненадва и забавлява все пак не са неограничени, — ала все пак се случваше. Той е слабават младеж с тясно лице, който често разрушава клиширания образ на богаташкото синче по интересни и понякога неочаквани начини. Освен това тя за него е целият свят, а това не се отразява никак зле на момичешкото ѝ самочувствие.

Въпреки всичко не смята, че Бъди вечно ще устоява на поривите на своята същност. Щом навърши трийсет и пет, вероятно ще изгуби желанието да я задоволява с език и ще проявява по-голям интерес от

нумизматиката например. Или като баща си ще се насочи към реставрирането на старинни люлеещи се столове.

Тя бавно пристъпва по зелената трева, взирайки се в сините играчки-небостъргачи, които се мержелоят в далечината. Радостните възгласи и плисъкът на вода откъм басейна вече се чуват по-силно. Майката, бащата и бабата на Брус ще празнуват дипломирането на единственото си пиленце по своя си начин — с официално чаено парти в компанията на най-близките си приятели. Довечера хлапетата ще се забавляват доста по-подобаващо. Ще погълнат голямо количество алкохол и таблетки екстази, от тонколониите ще гърми клубна музика. Никой няма да пуска кълтрипесните, с които Джанис е израснала, но това не я притеснява; ако толкова ѝ се прииска да слуша някое парче, знае къде може да го чуе.

Купонът по случай нейното дипломиране ще е далеч по-скромен и навярно ще се състои в ресторантчето „Леля Кей“. Ала въпреки че за разлика от Бъди няма да се насочи към толкова реномирани университети, плановете ѝ са доста по-мащабни, отколкото той подозира. Мечтата ѝ е да стане журналистка. Ще започне с университетския вестник и ще види какво ще излезе. Стъпалата се изкачват едно след друго — няма друг начин, понеже и без това са предостатъчно. Джанис знае как да пробива с красотата си и ненатрапчивата си самоувереност. Още не знае докъде да се простира, обаче скоро ще разбере. Да не забравяме и фактора късмет. Дава си сметка, че не бива да разчита на него, ала в същото време съзнава, че много често късметът е именно на страната на младите.

Стига до облицованото с каменни плочи вътрешно дворче и поглежда назад към двойния тенискорт. Всичко тук изглежда много голямо, много скъпо и много *специално*, но тя си казва, че сигурно е така, защото е само на осемнайсет. Нищо чудно да дойде ден, когато всичко ще ѝ се струва доста обикновено, даже и в идеализираната вселена на спомените ѝ. Ако не и нищожно. В този ред на мисли няма нищо против да бъде *Джанис Не-мога-да-ѝ-кажа-фамилията, градско момиче и приятелката на Брус за момента*. На Бъди — младежа с тясното лице и крехката способност да я размива в неочаквани моменти. Той никога не я е карал да се чувства нищожна... вероятно защото си даваше сметка, че Джанис ще го зарече на секундата, в която дръзне да го стори.

Може да мине през къщата, за да стигне до басейна и съблекалните от другата страна, ала първо се обръща наляво, за да погледне отново към мержелеещия се в синята далечина мегаполис. Тъкмо си казва: „Някой ден това ще бъде моят град и там ще се намира моят дом“, над града на мечтите ѝ проблясва огромна искра, сякаш някой чудовищен *deus ex machina*^[2] внезапно е щракнал огромната си запалка.

Тя потрепва, сепната от светлината, която в началото ѝ прилича на самотна светкавица. После южният небосвод пламва в злоещо червено зарево. Кървавата завеса безшумно се спуска над небостъргачите и ги скрива. Миг по-късно те изплуват пред очите ѝ, ала вече изглеждат като призрочни сгради, сякаш ги наблюдава през няколко цветни лещи, наредени една след друга. Само след секунда обаче — или една десета от секундата — силуетите им изчезват завинаги, а червеното заприличва на хиляди кинопрегледни, които се застъпват и размиват.

Тихо е, тихо.

Майката на Брус излиза на дворчето и застава до Джанис, засенчвайки с длан очите си. Носи нова синя рокля. Специален тоалет за специалното чаено тържество. Рамото ѝ докосва рамото на Джанис и двете гледат на юг към пурпурната гъба, поглъщаща синьото небе. По краищата ѝ се кълби дим, който изглежда тъмнолилав на фона на дневната светлина. Аленото зарево в сърцевината на гъбата е толкова ярко, че очите на Джанис я заболяват, ала въпреки всичко тя не може да отклони поглед. По бузите ѝ се стичат горещи сълзи, но като хипнотизирана продължава да наблюдава случващото се.

— Какво е това? — пита майката на Брус. — Ако е реклама, то е ужасно нелепа!

— Бомба е — отвръща Джанис. Гласът ѝ сякаш идва от някъде другаде. Сякаш се обаждат по радиостанция от Хартфорд. От червената гъба изригват големи черни мехури, които непрекъснато променят уродливата ѝ форма и тя заприличва първо на котка, после на куче и накрая на демоничен клоун — клоун, чиято страховита гримаса се издига на километри над доменната пещ, известна доскоро като Ню Йорк. — Атомна бомба. И то ужасно мощна, а не някакво си самоделно взривно ус...

Пляс! Лицето ѝ внезапно пламва, сълзите ѝ бликват още по-силно, а главата ѝ се замайва. Майката на Брус я е зашлевила. И то доста силно.

— Да не си посмяла да се шегуваш с тези неща! — заповядва ѝ жената със синята рокля. — Въобще не е смешно!

И други хора се присъединяват към тях на дворчето, ала те са като сенки за Джанис; изведнъж започва да вижда смътно, било заради ослепителното зарево на гъбата, било заради облака, засенчил слънцето... А може би и заради двете.

— Това е ужасно... нелепо! — Всяка следваща дума е произнесена по-силно от предишната и изречението завършва с крясък.

Друг добавя:

— Сигурно са някакви специални ефекти, няма какво друго да е, иначе щяхме да чуем нещо...

И тогава звукът най-накрая стига до тях. Сякаш гигантска канара громоли по безкраен каменен улей. Стъклата на прозорците откъм южната страна на къщата се разтърсват, птиците излитат от дърветата на подплашени ята. Шумът изпълва всичко наоколо. И не затихва. Все едно нещо преодолява свръхзвуковата бариера, отново и отново. Джанис вижда как бабата на Брус бавно пристъпва по алеята, водеща към голямата гаражна пристройка, притиснала длани до ушите си. Върви изгърбена, с приведена глава, като че ли е бежанка по време на война. На гърба ѝ виси нещо, което се люлее насам-натам, и въпреки влошеното си зрение Джанис без изненада забелязва, че това е слуховото ѝ апаратче.

— Искам да се събудя — казва някой зад нея. Тонът е раздражителен и кисел като на разглежено хлапе. — Искам да се събудя. Стига толкова!

Червеният облак вече е достигнал гигантски размери и се извисява в кошмарното си величие над мястото, където допреди деветнайсет секунди се е намирал Ню Йорк — преливаща в пурпурно и лилаво отровна гъба, прогорила чудовищна дупка в тъканта не само на този ден, но и на всички следващи.

Надига се вятър. Горещ вятър. Разрошва косата на Джанис и тя още по-отчетливо долавя безконечния громолящ тътен. Взира се в клокочещата преизподня пред себе си и си спомня как се упражняваше

с ракетата — как подхвърляше топките за тенис една подир друга и те тупваха в контейнера от другата страна на корта. Право в целта. По същия начин работи и с думите, когато пише. Такъв е нейният талант. Или по-скоро беше.

Мисли си за планинския преход в Апалачите, който Брус и приятелите му няма да предприемат. За купона в „Боже Мяу!“, на който няма да отидат довечера. За парчетата на Джей Зи, Бионсе и „Дъ Фрей“, които няма да чуят (не е голяма загуба). За кънтримузиката, която баща ѝ слуша в пикапа си на път за работа. Да, така е по-добре. Ще си мисли за Патси Клайн и Скийтър Дейвис и навярно ще съумее — поне за мъничко — да накара онова, което е останало от очите ѝ, да не гледа *натам*.

---

[1] Един от най-популярните маршрути в Апалачите, дълъг около 3500 км. — Б.пр. ↑

[2] Бог от машината (лат.) — похват в древногръцкия и римския театър, когато на сцената с помощта на кран е бил спускан „бог“, за да уреди неразрешим конфликт. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.